

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/32/2022
Identifikačné číslo spisu:	2113203317
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2113203317.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu O. S., narodeného V., bytom I., zastúpeného O. I., narodeným V., J., za účasti intervenienta na strane žalobcu Wüstenrot poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 31 383 408, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, v mene ktorej ako advokát a konateľ koná JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti žalovanému A. B., narodenému V., bytom J., zastúpenému UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Mliekarenská 2, IČO: 36 662 291, v mene ktorej ako advokát a konateľ koná JUDr. Jozef Štefánik, o zaplatenie 1.718,01 eur a iné, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/378/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. apríla 2021 sp. zn. 26Co/55/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. decembra 2019 č. k. 8C/378/2013-241 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.053,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.053,40 eur od 23. marca 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 22 % trov konania (výrok III.), vzájomnú žalobu žalovaného zamietol (výrok IV.) a žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu v časti o náhradu škody priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok V.). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal vznik zodpovednosti žalobcu, ako advokáta, za škodu, v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/84/2011, zároveň súd neprisvedčil žalovanému, ktorý si voči žalovanej sume započítal svoju pohľadávku titulom vzniku náhrady škody, a z toho istého dôvodu zamietol aj vzájomnú žalobu žalovaného, ktorú považoval za nedôvodnú.

II.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“), na základe odvolania žalovaného, rozsudkom z 28. apríla 2021 č. k. 26Co/55/2020-287 odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III., IV. a V. potvrdil a odvolanie žalovaného voči výroku II. odmietol (výrok I.), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.) a intervenientovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania (vo vzťahu k vzájomnému návrhu žalovaného) v plnom rozsahu (výrok III.).

3. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný nebol oprávnenou osobou podať odvolanie voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, pretože právo podať odvolanie voči výroku zamietajúcemu žalobu mal iba žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie v uvedenej časti vydané.

4. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, kedy a na základe čoho došlo k zmene aktívnej legitimácie žalobcu, odvolací súd uviedol, že žalobcu ako fyzickú osobu, či už podnikateľa alebo nepodnikateľa, označenú menom a priezviskom nebolo potrebné žiadnym procesným spôsobom upravovať, pretože nositeľom oprávnenia je stále fyzická osoba ako taká.

5. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa sám rozhodol aplikovať § 18 ods. 4 veta druhá zákona o advokácii bez toho, aby ho o to niektorá sporová strana žiadala odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu je podriaďiť zistený skutkový stav pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Odvolací súd sa plne stotožnil s preukázaným skutkovým dejom, ktorý prvoinstančný súd z vlastnej právomoci subsumoval pod príslušné ustanovenia právneho predpisu, keď z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že prvotné úkony advokáta vo vzťahu ku klientovi, ktorými boli prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby vo veci samej, sa museli vykonať bezodkladne.

6. Odvolaciu námietku smerujúcu k tomu, že súd prvej inštancie dopĺňal pasívu žalobcu svojimi úvahami a nad rámec vykonaného dokazovania odvolací súd vyhodnotil ako právne irelevantnú, pretože z konania jednoznačne vyplynulo, že žalobca popieral existenciu pohľadávky majúcej základ v tvrdení, že žalovanému bola jeho protiprávnym konaním spôsobená škoda.

7. V súvislosti so zodpovednosťou advokáta za škodu odvolací súd zdôraznil, že nie každé zanedbanie, porušenie alebo nedostatočné plnenie povinností advokáta má za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie. Samo pochybenie advokáta neznamená automaticky vznik škody na strane klienta. Zodpovednosť advokáta nie je daná v každom prípade, keď ním zastupovaný klient nebol v konaní úspešný. Zodpovednosť advokáta nastupuje až vtedy, keď neúspech klienta je dôsledkom porušenia povinností advokáta v súvislosti s výkonom advokácie.

8. Poukazujúc na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011 odvolací súd ďalej konštatoval, že bolo na žalovanom, aby preukázal, porušením akej povinnosti advokáta mu mala vzniknúť škoda, ktorú uplatnil vzájomným návrhom, pretože nenavrhnutie vykonania dôkazu, ako aj nespochybenie námietky premĺčania ako neúčinnnej pre rozpor s dobrými mravmi, nebolo možné hodnotiť ako porušenie povinnosti advokáta. Odvolaciemu súdu z uvedeného vyplynulo, že žalovaný nemal voči žalobcovi pohľadávku (právo na peňažné plnenie) z titulu náhrady škody, ktorá podľa žalovaného vznikla porušením povinnosti žalobcu pri výkone advokátskej činnosti, preto žalovaný nemohol jednostranným právnym úkonom (započítaním) dosiahnuť zánik navzájom sa kryjúcich pohľadávok, pretože tu na strane žalovaného neexistovala voči žalobcovi pohľadávka spôsobilá na započítanie.

9. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd nepovažoval pre rozhodnutie vo veci samej za podstatné a rovnako nepovažoval za potrebné reagovať ani na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobcu.

III.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedená vada súdneho konania mala mať zároveň za následok aj vecnú nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu.

11. Porušenie práva na spravodlivý proces spočíva podľa dovolateľa v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Žalovaný uviedol, že na účely dovolania sa pridržiava argumentácie uvedenej v odvolaní.

13. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolateľ za neprimerane stručné. Ťažisko

odôvodnenia koncentrované v ods. 11. až 15. rozsudku odvolacieho súdu podľa dovolateľa nedáva odpovede na relevantné dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie. Nedáva odpovede na otázky nastolené v odvolaní, ktoré mali pre vec podstatný význam.

14. Súd nižšej inštancie sa zhodli na bezodkladnosti poskytnutia právnej služby a aplikovali v predmetnej veci § 18 ods. 4 vetu druhú zákona č. 586/2003 Z. z. Pokiaľ však prevzatie právneho zastúpenia v pomernej jednoduchej veci bolo dňa 21. decembra 2010 a žaloba mala byť podaná najneskôr 23. decembra 2010, chýba vysvetlenie, prečo 2 dni neboli postačujúce k poučeniu o výške odmeny podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. Bezodkladnosť je v odôvodneniach rozhodnutí súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu iba konštatovaná.

15. Rovnako nepresvedčivé je podľa žalovaného odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v ods. 74. až 80. týkajúce sa uplatneného nároku žalovaného vzájomnou žalobou z titulu náhrady škody ako aj obrany žalovaného vo forme započítania, keď súd opäť neposkytuje dostatočné úvahy k vysvetleniu, prečo žalobca žaloval aj premlčaný nárok bez poučenia žalovaného o možnostiach právnych následkov premlčania a prečo by prípadná obrana žalovaného proti námietke premlčania pre rozpor s dobrými mravmi nemala žiaden vplyv na výsledok konania. Poukázal na povinnosť advokáta dbať na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb (§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z.). Tieto nedostatky formalizmu neboli odstránené ani v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu.

16. Vzhľadom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Z vyjadrenia žalobcu vyplynulo, že dovolanie považuje za nedôvodné, preto navrhol dovolanie zamietnuť.

IV.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

19. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a odvolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

20. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

21. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 421 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ním

tvrdení vade zmätočnosti.

23. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

24. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

25. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

26. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

27. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou.

28. V danom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, nedávajúce odpoveď na podstatné odvolacie námietky, v dôsledku čoho považoval rozhodnutia súdov nižšej inštancie za formalistické, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

29. Žalovaný v dovolaní obsiahol opísaný skutkové zistenia súdu prvej inštancie, citoval z odôvodnenia jeho rozsudku, namietal jeho nesprávny procesný postup a polemizoval s jeho právnym názorom, pričom poukazoval na dôvody, uvedené v odvolaní. Vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu uviedol len to, že sa „pridržiava argumentácie, uvedenej v odvolaní“. Také vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je však v zmysle § 433 CSP neprípustné; dovolací súd naň nemôže prihliadať.

30. Dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu v ďalšom obsahu dovolania vymedzil tak, že:

Odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP).

Rozsudok KS TT bol formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces.

Dovoláním napadnutý rozsudok KS TT je vo svojom odôvodnení neprimerane stručný. Rozhodujúce ťažisko odôvodnenia rozsudku KS TT je koncentrované v nepresvedčivých bodoch 11. - 15., ktoré nedávajú odpovede na relevantné dôvody odvolania proti rozsudku OS TT. Odôvodnenie rozsudku KS TT nedáva odpovede na otázky nastolené v odvolaní, ktoré mali pre vec podstatný význam.

OS TT ani KS TT nedávajú presvedčivú odpoveď, akými úvahami sa riadili, keď OS TT dospel k záveru, ku ktorému sa iba odkazom KS TT pripojil v bode 11. odôvodnenia rozsudku KS TT, keď podľa bodu 47. odôvodnenia rozsudku OS TT: „Z vykonaného dokazovania možno uzavrieť, že žalobca prevzal zastúpenie žalovaného na základe plnej moci dňa 21. 12. 2010, pričom žalobu podal dňa 22. 12. 2010. Podaním žaloby neskôr ako dňa 23. 12. 2010 by došlo k premlčaniu pohľadávky. Vzhľadom na krátkosť času, t. j. prevzatie zastúpenia dňa 21. 12. 2010 a nutnosť podania žaloby najneskôr dňa 23. 12. 2010 možno uzavrieť, že žalobca musel konať v danej veci bezodkladne. Súd mal ďalej aj s poukazom na vyššie uvedené za preukázané, že medzi stranami nedošlo k dohode o výške odmeny advokáta.“

OS TT aj KS TT sa teda zhodli na bezodkladnosti poskytnutia právnej služby a aplikovali v predmetnej veci § 18 ods. 4 vetu druhú zákona č. 586/2003 Z. z. Pokiaľ však prevzatie právneho zastúpenia v pomernej jednoduchšej veci bolo dňa 21. 12. 2010 a žaloba mala byť podaná najneskôr 23. 12. 2010, chýba vysvetlenie, prečo 2 dni neboli postačujúce k poučeniu o výške odmeny podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. Bezodkladnosť je v odôvodneniach rozhodnutí súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu iba konštatovaná.

Rovnako nepresvedčivé je odôvodnenie rozsudku OS TT v bodoch 74. - 80. týkajúce sa uplatneného nároku žalovaného vzájomnou žalobou z titulu náhrady škody, ako aj obrany žalovaného vo forme započítania, keď súd opäť neposkytuje dostatočné úvahy k vysvetleniu, prečo žalobca žaloval aj premlčaný nárok bez poučenia žalovaného o možnostiach právnych následkov premlčania a prečo by prípadná obrana žalovaného proti námietke premlčania pre rozpor s dobrými mravmi nemala žiaden vplyv na výsledok konania. Poukazujeme na povinnosť advokáta dbať na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb (§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z.). Tieto nedostatky formalizmu neboli odstránené ani v odôvodnení rozsudku KS TT. Rozsudok KS TT postráda dostatočné a presvedčivé odôvodnenie na vyššie uvedené právne otázky. Rozsudok je strohý a nepresvedčivý, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Rozsudok sa nevysporiadať uspokojivo s argumentami žalovaného. 31. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu tvorí vo vzťahu k ich odôvodneniu kompletizujúcu jednotu, kedy odvolací súd nemusí opakovať všetky dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie. Postačuje, ak skonštatuje správnosť argumentácie súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP), prípadne na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie doplní ďalšie dôvody.

Podľa § 18 ods. 4 zák. č. 586/2003 Z. z. advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

32. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku, že v rozsudku odvolacieho súdu chýba vysvetlenie, prečo 2 dni neboli postačujúce k poučeniu o výške odmeny podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., z rozsudku súdu prvej inštancie (bod 47. odôvodnenia) vyplýva, že súd mal za preukázané, že žalobca prevzal právne zastúpenie žalovaného na základe plnej moci dňa 21. 12. 2010, žalobu podal 22. 12. 2010, pričom k premlčaniu pohľadávky by došlo 23. 12. 2010, z čoho uzavrel, že žalobca musel v danej veci (sp. zn. 37C/124/2011) konať bezodkladne. Tiež mal preukázané, že medzi stranami nedošlo k dohode o výške odmeny advokáta a potom platí, že na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia vyhlášky o tarifnej odmene - vzhľadom na spotrebiteľský charakter vzťahu medzi žalobcom a žalovaným nemohol priznať žalobcovi nárok na odmenu za všetky úkony právnej služby. Žalobu považoval za dôvodnú len v časti úkonov vykonaných bezodkladne, t. j. prípravu a prevzatie zastúpenia + podanie žaloby vo veci

samej.

33. Z uvedeného odôvodnenia je dostatočne zrejmé, na akom skutkovom základe súd prvej inštancie dospel k záveru o bezodkladnosti v poradi prvých dvoch úkonov právnej služby, preto dovolací súd nepovažoval dovolanie v tejto časti za dôvodné.

34. Čo sa týka dovolacej námietky vo vzťahu k vzájomnej žalobe, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o jej zamietnutí odôvodnil v bodoch 75. až 80. odôvodnenia jeho rozsudku. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že ho žalobca nepoučil o premlčaní žalovanej sumy (v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/84/2011), lebo z vykonaného dokazovania - výpovede svedka O. K. mu vyplynula vedomosť žalovaného o premlčaní žalovanej sumy už predtým, ako podpísal plnú moc na zastupovanie žalobcovi. Za významnú považoval skutočnosť, že žalovať možno aj premlčanú pohľadávku, premlčanie znamená len výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, keďže uplynutím premlčacej lehoty nárok nezaniká, súdom však už nemôže byť toto právo priznané. Mal za to, že ani v prípade, ak by v základnom konaní právny zástupca (tu žalobca) ako obranu uplatnil rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi, na výsledku konania by to nemalo žiaden vplyv, keď včasné vznesenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi (bod 80.). Krajský súd sa k uplatňovanej vzájomnej žalobe vyjadril v bodoch 12. až 15. odôvodnenia jeho rozsudku, keď v bode 13. odôvodnenia obširne vysvetlil potrebu súčasného splnenia predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie, t. j. a) činnosti súvisiacej s výkonom advokácie, b) vznikom škody a c) príčinnou súvislosťou medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Poukázal na to, že bolo na žalovanom, aby preukázal, akú povinnosť, v súvislosti s ktorou vznikla žalovanému škoda uplatňovaná vzájomnou žalobu, advokát porušil, pretože nenavrhol vykonania dôkazu (predloženie účtovníctva) ako aj nespochybnenie námietky premlčania ako neúčinnnej pre rozpor s dobrými mravmi, nemožno hodnotiť ako porušenie povinnosti advokáta. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „...je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoláva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilanti iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.“ Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný nemal voči žalobcovi pohľadávku (právo na peňažné plnenie) z titulu náhrady škody, ktorá by vznikla porušením povinnosti žalobcu pri výkone advokátskej činnosti, preto žalovaný nemohol jednostranným právnym úkonom (započítaním) dosiahnuť zánik navzájom sa kryjúcich pohľadávok, pretože na strane žalovaného neexistovala voči žalobcovi pohľadávka spôsobilá na započítanie.

35. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu ako celku v tejto namietanej časti považuje dovolací súd za dostatočné, zrozumiteľné a presvedčivé. Dospel k záveru, že ani v tejto časti prípustné dovolanie nie je dôvodné.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o nedôvodnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd v súlade s § 448 CSP dovolanie žalovaného zamietol.

37. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku v súlade s § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobcu v tomto konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.